

maaske ogsaa nok have en Tilfredsstillelse i den Bevidsthed, at det ikke behøvede at være evigt.

Der hersker i det hele en Misforstaaelse af, hvad en Minister for Jernbanevæsenet har at gøre. Naar man har en Generaldirektør, er det dog Mening, at denne skal administrere Statsbanerne i alle Enkeltheder under Ministerens Tilsyn og under Rigsdagens Kritik, og deraf følger, at Ministeren saa lidt som overhovedet muligt bør bryde ind i denne Virksomhed. Ministeren skal ikke være administrerende Direktør for Statsbanerne, og derfor behøver han heller ikke den Sagkyndighed, som Generaldirektøren behøver. Det ærede Medlem var i det hele bange for, at der ved den foreslaaede Ordning skulde blive tillagt Generaldirektøren en alt for vidtgaaende Myndighed, og den Frygt er udtalt fra mange Sider; den kommer ogsaa lejlighedsvis til Orde fra Tjenestemændenes Side. Jeg ved ikke, hvorfor man netop vil tænke sig, at den Omstændighed, at en Generaldirektør sidder med det endelige, sidste Ansvar, øjeblikkelig skal gøre ham til en brutal Person, der ikke kender nogen til højre eller venstre. Jeg forstaar ikke, hvorfor man netop tænker sig, at hans Afgørelser skulde blive brutale. Jeg ser ikke rettere, end at den Omstændighed, at han til syvende og sidst har Ansvaret, maa opfordre ham til i høj Grad at undersøge, hvad det er, han gør. Og jeg forstaar ikke, hvorfor han ikke skulde kunne underholde sig med sine underordnede, sine Vejledere, som han har til det samme, ogsaa om personelle Spørgsmaal lige saa godt som om faglige Spørgsmaal. Hans Magt er dog ogsaa begrænset, ikke blot gennem den mindre mægtige Minister, men ogsaa gennem Rigsdagens Virksomhed, og ved Rigsdagens Virksomhed tænker jeg ikke navnlig paa de Taler, som det ærede Medlem fra Fredericia holder i dette Ting. Jeg tænker i meget højere Grad paa den Behandling, Statsbanebudgettet faar gennem Rigsdagen. Det Budget, der forelægges her for Rigsdagen, er i den Grad detailleret og aabner i den Grad Mulighed for, at man paa ethvert Punkt kan følge Statsbanernes Virksomhed, at jeg egentlig ikke kan tænke mig en bedre Kontrol, og gennem denne Kontrol indskrænkes i Virkeligheden Generaldirektørens Myndighed meget betydeligt.

Saa kom det ærede Medlem (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]) omsider ind paa en Kritik af Lovforslaget,

og denne Kritik gik egentlig i Korthed ud paa, at man nu havde tilstræbt at faa faste Rammer, men at der ingen faste Rammer var; der var alle Vegne benyttet Udtryk som „en eller flere“, „det fornødne Personale“ o. s. v. Det har ikke været mit Ønske ved Fremsættelsen af dette Lovforslag at skabe særlig faste Rammer, og navnlig har det ikke været mit Ønske paa Forhaand at faa disse Rammer udfyldt ved Lovbestemmelser. Thi det er netop det, der skulde opnaas ved det foreliggende Lovforslag, at det vel skulde skabe en Ramme for Statsbanernes Virksomhed, men at man indenfor denne Ramme skulde have Frihed til at bevæge sig saaledes, som Forholdene kræver det, og ikke blot som Generaldirektøren kræver det, men saaledes som Rigsdagen vil bevilge det. Generaldirektørens Myndighed gaar nemlig ikke videre end til at foreslaa, og hver Gang det ærede Medlem bliver opmærksom paa, at nu har Generaldirektøren foreslaaet noget galt, staar det det ærede Medlem frit for at henlede hele Landets Opmærksomhed derpaa ved sin Virksomhed i dette Ting. Jeg finder, at det er særdeles ønskeligt og særdeles forsvarligt, at Antallet af de overordnede Embedsmænd ikke fastsættes i Loven, alene af den Grund, at man vel nogenlunde kan vide, hvor mange Embedsmænd der i dette Øjeblik er fornødne, men ganske umuligt kan vide, hvor mange der er fornødne om 3, 4, 5, 10 Aar, og saa skulde man hver Gang forandre Loven. Det, der skal til, er alligevel det til enhver Tid fornødne Antal.

At det ærede Medlem derefter kritiserer Lovforslagets Bestemmelser om Lønninger, forundrer mig ikke. Der maa jeg sige, at det ærede Medlem jo slet ikke var saa utilbøjelig til at ville godkende den Betragtning, at en dygtig Mand i en stor betydningsfuld Stilling nok maa faa en betydelig Gage. Han udtalte, at det dog ikke var ham bekendt, at de danske Statsbaner har været i den Situation ikke at kunne faa den Mand, man ønskede. Nej, det tror jeg heller ikke har været Tilfældet, thi det ligger i Sagens Natur, at Spørgsmaalet overhovedet ikke kommer til at ligge for. Naar Generaldirektørens Løn er lovbestemt, er der overhovedet ingen, hvis Indtægt øjensynligt harmonerer daarligt med det, der her kan være Tale om, der tænker paa at melde sig, og man tænker ikke paa at henvende sig til en saadan Mand. — Det ærede Medlem ønskede, at Generaldirektørstillingen skulde være en Avancementsstilling. Jeg skulde